

er het Schrift-
eid.

minder moed
errein, waarop

zakelijk werkt
een menschen-
terrein meestal

we te veel.
n ons van de
fenschappelijke

elen, vóór we-
ste weg.

ten onder ons.
voeding, fris-

he beginselen
initeit.

gezondheid her-
de wangen.

verloonen die

dat leven zich
is geen geweld

aan „preken“
nen liever niet
ek“ uitscheldt.

n de kerk.
met een witten
gandisten over.

warneer onze
verhandelingen
on.

n er eens „dik
met „de haren

ken.
eggen“ en het
er over zwijgen

k af te keuren

elen er bij ons
en.

egenheden zo-

in deze men-
ten wij de ver-

ndijk, een even
mentalist, komt
we vragen te

ijn wil en het
zoover de vleu-
een kader kon

ze hoogleraren
is er zeer zeker

of daar in ons
vrens moet zijn
neerd beginsel.

lendijk de Vrije
ekend. Dat hij
dedische Facul-
erzamelers kon

wel het voor-
Of hij daarom
ewel te zeggen
nsicentie over.

eld geen navol-
aan een onvol-
enaam, mannen

hebben er zich
e vrienden van
nog altijd dank

reeds uitgespro-
en student heb-
versiteit op zijn

lij ons met de
rrijken en daar-
raiteit en onze

nt is aan onze
rgekomen.

„Standaard“ in
t van Prof. Buij-
baat heeft ge-

euwarden voor
prijzen.

vaarom we dit
venscht.

De rede van Minister Colijn, destijds te Leeu-
warden gehouden, heeft ongetwijfeld in menig op-
zicht een gunstige uitwerking gehad.

Men is nog eens ernstig over de bestaansvoor-
waarden van onze Universiteit gaan nadenken en
spreken.

Doch blijkens de nieuwe propaganda, door Heeren
Directeuren, tot wie toen ook Minister Colijn be-
hoorde, zijn deze voortgegaan de lijn te volgen,
die te voren door hen in het zoogenaamde blauwe
boekje was uitgestippeld.

Wie zal het zeggen of Minister Colijn sinds
Leeuwarden niet van standpunt veranderd is en
zijn oorspronkelijk plan heeft laten varen?

In elk geval spreekt het feit, dat Heeren Direc-
teuren het plan-Colijn niet hebben aanvaard, maar
de oude gedragslijn zijn blijven volgen.

En die oude gedragslijn volhardt bij het ideaal:
volledige en zelfstandige uitbouw van de vijf facul-
teiten.

Is het nu tactisch om het plan-Colijn bij een ge-
legenheid als deze toch weer naar voren te
schuiven?

Werkt dat niet een gevoel van onvastheid in
de hand?

Intusschen staat men nu voor nieuwe vragen.
Zal er gezocht worden naar een hoogleraar,
die dezelfde vakken doceert als Prof. Buijtendijk?

Of is er misschien een andere combinatie mo-
gelijk, waardoor de Medische Faculteit zich beter
kan ontwikkelen?

Of zou het profijtlijker zijn nu een aanvang te
maken met de Wis- en Natuurkundige Faculteit
(zonder natuurlijk de Medische op te heffen, waar-
aan een man als Prof. L. Bouman arbeidt, die
alleen meerdere professoren waard is)?

Hier zijn een paar van de nieuwe vragen.

Te trachten ze te beantwoorden of tenminste
ze te bespreken, ligt zeker niet op den weg van
ons blad.

Wij willen er alleen maar de aandacht op ves-
tigen, dat Heeren Directeuren tot een gewichtige
beslissing geroepen worden.

De vrienden van de Vrije Universiteit zullen wel
doen, hun meer dan ooit in hun gebieden te ge-
denken.

Overdracht-rectoraat aan de Theol. School.

Voor enkele dagen heeft Prof. Dr. A. G. Homig
het rectoraat overgedragen aan zijn ambtgenoot
Dr. J. Ridderbos.

Eij die gelegenheid hield hij een rede over een
zeer aantrekkelijk en aktueel onderwerp: „De ver-
zoening met God door Jezus Christus en de Ethie-
sche theologie“.

Met belangstelling zien we de beloofde uitgave
en verdere uitwerking van deze rede tegemoet.

HEPP.

Correspondentie: R. v. d. B. te A. U. zult
toestemmen, dat iemand ondanks afdwaling toch
wel waarlijk in den Zoon kan gelooven en dat
dan de erfenis hem wacht. Maar hoe u, als dit
wordt uitgesproken, daaruit kunt afleiden, dat dan
eigenlijk het advies wordt verstrekt: dwaal dan
maar, het komt terecht, is mij niet duidelijk.

Aan verschillende vragers. Het Register op den
vorigen jaargang is in bewerking. Een deel is reeds
naar de drukkerij verzonden.

DOOR AMERIKA.

VII.

New-York II.

Bij de eerste kennismaking over dag heeft New-
York eigenlijk weinig vreemds.

Dank zij de Amerikaansche reclame is ook de
Europeaan met de merkwaardigste gebouwen reeds
benigszins vertrouwd geworden. Menigen skyscraper
herkent hij dadelijk. Ook den naam ervan her-
innert hij zich. Daarenboven heeft hij, al was het
alleen maar uit zijn dagblad, er zooveel van gelezen,
dat hij soms het gevoel krijgt van er al eer te
zijn geweest.

Wel zijn er thuis verkeerde voorstellingen ge-
kweekt.

Ik zwijg nu van die menschen, die meenen, dat
New-York door zijn hooge gebouwen wel erg som-
ber moet zijn. De zon, zoo gelooven ze, heeft er
weinig toegang. Wie alleen maar op de foto's de
breedte der straten heeft geschat en weleens ge-
hoord heeft van de vele squares (pleinen met groen),
zal zoo'n vergissing niet maken. Vooral rekent hij
niet met de goede zon, die soms aan een kier ge-
noeg heeft om haar vrolijkheid naar binnen te
spuiten.

Maar een eentonig aspect zal het dan toch wel
geven, al die huizen met zooveel verdiepingen?
Misschien, als ge 's avonds de gelegenheid hebt
de gevels der huizen eens nader te bekijken. Over-
dag hebt ge die niet.

Ook in de Kalverstraat te Amsterdam maakt ge
tegen drie of vier uur in den middag geen gevel-
studie. Trouwens, ge doet beter, al liep er geen
sterveling, er maar nooit veel naar boven te kijken.
Want ge zoudt u voortdurend ergeren. Hebben bij
de meeste huizen boven- en benedengedeelte niet
doorlopende muren? Een onderwetsche gevel boven

een moderne pui, kan het leelijker? Gooi het hoofd
maar niet in den nek. Kijk maar voor u uit. Dan
hebt gij er zoo geen erg in.

Zoo iets vindt gij in New-York vanzelf niet. Daar
is alles opgetrokken in één stijl of althans —
want de stilte is ook daar ingeburgerd —
naar het blokkendoosdenkbeeld van één ingenieur.

Wat in een wereldstad interesseert zijn de men-
schen en de etalages.

Maar toch de menschen hovenal!

Ge kunt museums doorhollen of doorkruipen,
ge kunt dagen genieten of soezen in brokken oer-
natuur, de grootste bezienswaardigheid blijft im-
mer de mensch.

De verklaring daarvan vindt gij in uw bijbel
en belijdt gij in uw dogma: want God heeft den
mensch naar Zijn beeld gemaakt.

Nu, in New-York kunt gij naar hartelust zwem-
men in een menschenmeer. Zwemmen is hier vol-
strekt geen onechte beelddraak. Let maar eens
op de bewegingen van die woelenden in de men-
schenvolte. Onwillekeurig steken ze soms de han-
den naar voren uit, om de mazen van de massa
wat te verbreden en er zich dan doorheen te
werken.

Als men bedenkt, dat Greater New-York (Groot-
New-York) volgens de telling van 1920 een be-
volking heeft van 5.620.048 inwoners en dat er
in het havendistrict in de onmiddellijke nabijheid
bovendien nog 5.900.000 wonen, dan krijgt men
zoo'n beetje een indruk van het enorme verkeer
in die stad. Men heeft berekend, dat meer dan een
miljoen personen haar per dag binnenkomen of
verlaten.

Het zou niet te verwonderen zijn, wanneer New-
York daardoor een mierennest geleek, waar de
menschen en de voertuigen door elkander dwar-
relen.

Toch is niets minder waar.

Op mijn heenreis was ik te Parijs uitgestapt en
had daar een korten tijd vertoefd. Daar slingerde
de chauffeur, die mij met mijn bagage vervoerde,
van den eenen kant van de straat naar den anderen.
Men moest zijn handigheid en zekerheid in het
sturen bewonderen en vooral de sierlijke kurke-
trekkers, die hij trok. Toch verbaast men er zich
over, dat er niet meer ongelukken gebeuren.

En wie dan een week daarna door New-York
dwaalt, verbaast zich over de orde, die er heerscht.
In het midden der hoofdstraten is een denkbeeldige
streep getrokken — denkbeeldig, tenminste voor-
zoover ik kon waarnemen, in andere steden vindt
men in het midden dikke witte strepen geverfd
met figuren, welke aanduiden, bij welke straat men
keeren kan — en geen auto of ander voertuig mag
die grens overschrijden. Dat gebeurt ook niet. Auto-
matische signalen of verkeersagenten doen op ge-
regelde tijden de auto's voor de straathoeken stop-
pen, om die van de dwarsstraten te laten pas-
seeren. Dan is er meteen voor de voetgangers ge-
legenheid om over te steken. Deze loopen dan
ook altijd vierkant. Alleen op de hoeken kruisen
zij de straat, enkele waaghalzen dan uitgezonderd.
Dat doet men heel Amerika door, zelfs in plaatsen,
waar het verkeer gering is. Want deze idee is
er bij het Amerikaansche publiek ingehamerd: het
schip van de straat is voor de auto's. Ik zeg van
de auto's. Want die vormen 99 pCt. van de ver-
keersmiddelen. Een hoogst enkele maal ziet men
een vrachtwagen door een paard getrokken. En
te fietsen acht men onverantwoordelijk.

Dat het loopen zoo bijzonder omslachtig wordt,
kan ieder begrijpen. Maar als men haast heeft, loopt
men ook niet. Zelfs biedt de auto geen afdoende
uitkomst. Want het is ongelooflijk, hoe dikwijls
men op een rit van een half uur moet stilhouden.
Als men den trein per auto wil halen, moet men
steeds een flink stuk tijd voor ophouding reser-
veeren. Het vlugst vervoeren de elevated (lucht-
spoor) en de subway (ondergrondse spoor).
't Eenige ongerief daarbij is, dat men dikwijls nog
al een eind moet loopen, om een station te bereiken.
Het uit- en instappen in de sneltreinen van de
subway moet natuurlijk haastig geschieden. Van
geweldig dringen en stooten met de ellebogen,
waarvan men b.v. in de Londensche tubes nog al
eens getuige is, is hier echter geen sprake. Een
zeker gevoel voor orde begeeft ook hier den Ame-
rikaan niet.

Het drukste punt van New-York, ja, men mag
wel zeggen van de wereld, is de kruising van
de Vijfde Avenue en de 42ste straat. Maar hier
staan dan ook tamelijk dicht op elkaar vijf verkeers-
torens, vanwaaruit automatisch het verkeer wordt
geregeleid.

Bij andere wereldsteden vergeleken kan New-York
bogen op zijn gering aantal verkeersongevallen. Zag
ik indertijd in Londen drie aanrijdingen op één
dag, waarvan één met doodelijken afloop, in New-
York heb ik in al die dagen, dat ik er verbleef,
niets dergelijks zien gebeuren. En de statistieken
zijn hiermee in overeenstemming.

Zoo voelt men zich dan in New-York betrekkelijk
veilig en rustig.

Men moet op z'n qui vive zijn. Dat spreekt.

Maar is men dat niet, dan bepaalt zich het on-
aangename gevolg in hoofdzaak hiertoe, dat men
niet opschiet en over een wandeling twee- of drie-
maal zoo lang doet als een ander.

En wat ook gezelligheid aanbrengt: op de hoofd-

wegen zijn de trottoirs zóó breed, dat de voetgangers
zich niet in één richting behoeven te bewegen.
Wel houdt men links en rechts, maar dan op het-
zelfde trottoir. Men kan elkander heel gemakkelijk
passeeren.

Uit het een en ander blijkt, dat het verkeerswezen
er tip top is.

De vierkante regelmaat maakt voor den Ameri-
kaan als het ware een bestanddeel van de moe-
dermelk uit.

HEPP.

Correctie: Men leze in No. V: menschenvor-
men, in plaats van: menschenwormen.

GEESTELIJKE ADVIEZEN.

Geloofs-verzekerdheid.

De vragen, waarin ge de bedoeling van uw
schrijven saamtatet, heb ik in 't vorig nummer
van ons blad trachten te beantwoorden. 'k Hoop,
dat ze u eenig licht gegeven hebben. Toch meen
ik daarmee geen afscheid van u te mogen nemen.
Gelijk ik zei, is er buiten hetgeen ge in uw vragen
aanroert, iets waarvan ik vrees, dat het u, ook bij
oprechte verootmoediging over uw zonden, een
hinderpaal kan zijn in 't komen tot verzekerdheid
des geloofs. Met een enkel woord zinspelde ik
er reeds op. Het is dit, dat ge, eer ge met vertrou-
wen de toevlucht tot Gods genade in Christus
neemt, zoudt willen weten of Jezus wel ook úw
Middelaar en Zaligmaker zou willen zijn, en of
God om Christus' wille, ook u in genade zou willen
aannemen. Ge zegt dit wel niet met zooveel woer-
den, maar 'k meen het toch door alles heen te
zien, als den achtergrond van uw twijfelmoedigheid.
En uit eigen ervaring en uit die van anderen weet
ik, hoe deze overlegging onze ziel ophouden kan.
't Gevoel onzer onwaardigheid doet haar ook zoo
voor de hand liggen. Het maakt het wonder, dat
de Heere ook ons in genade zou aanzien, zóó groot,
dat we aan zijn mogelijkheid nauwelijks durven ge-
looven. 't Schijnt ons bijna aanmatiging het te doen,
zoolang we niet iets als een verzekering, dat de
Heere het waarlijk doen wil, in ons hart gevoelen.

En toch mogen we aan deze gedachte geen plaats
geven. Gelijk ik met een enkel woord zeide, keeren
we daarmee de orde om. Want de innerlijke ver-
zekerdheid, dat ook wij een van Gods gekenden
zijn, gaat nooit vooraf aan het toevlucht nemen
tot het bloed van Christus en het aannemen van
Gods beloften in Hem, maar volgt altijd daarop.

Er is rust voor vermoeden en belasten bij Chris-
tus; maar vinden doen ze die, naar Jezus' Woord
eerst als ze tot Hem komen. Er is vrede met God
voor doomschuldigen, maar smaken kunnen ze dien
eerst als ze gerechtvaardigd zijn door 't geloof.

Wie wacht met tot Christus te gaan tot hij rust
gevonden heeft of althans een voorsmaak er van,
blijft ten prooi aan onrust.

Wie wacht met te vluchten tot de vergevende
genade Gods, tot hij iets van vrede in zijn ziel
voelt dalen, blijft ver van den vrede.

Dát vooreerst.

Doch er is méér. Zulk een twijfelen, of Chris-
tus ook ons voornemen en of God om Christus'
wil, ook ons genadig zal willen zijn, is niets minder
dan een verdenken van het Woord onzes Gods.
Want overal waar ge het Evangelie opslaat, is het
aanbod van genade zoo ruim en zoo algemeen
mogelijk. Niemand sluit het uit. Niemand, dan de-
genen, die het afwijzen en verwerpen. Niemand,
dan die weigeren zich voor God te verootmoedigen,
die weigeren zich te bekeeren, die volharden in
ongerechtigheid of zonde-dienst. En zelfs die treft
het verwijt, dat ze „den Zoon ongehoorzaam“ zijn,
dat ze niet „bekennen wat tot hun vrede dient“,
dat ze „den raad Gods tegen zich verwerpen“. En
om deze versmading van de liefde Gods in
Christus wordt hun zelfs aangekondigd de wrake
des vlammenden vuurs.

Zóó ernstig en welgemeend is de aanbieding der
genade in 't Evangelie.

Oordeel nu zelf, of gij recht hebt aan de liefde
Gods ten opzichte van uzelf en aan de gewillig-
heid van Christus om ook úw Zaligmaker te zijn,
te twijfelen. Zulk een twijfel wordt dubbel schuldig
bij al de getuigen van de wonderen, alle gedach-
ten te boven gaande genade Gods, die het Woord
voor ons oproept: David, die zich voor God en
menschen wegwierp in de schandelijkste zonden;
Paulus, die zich den grootste aller zondaren noem-
de; de moordenaar aan 't kruis, die met bloed-
bevleete handen voor de Paradijs-poort stond en
die binnengelaten werd.

Van waar, zoudt gij toch het recht hebben, om aan
een zóó rijk gedaan en zóó heerlijk bezegeld
aanbod van genade te twijfelen?

Bezegeld — is het dat niet ook aan u?

Ja, dat is het. In uw Doop.

Hebt ge er wel eens bij stilgestaan, hoe de Heere
in Zijn wonder ontfermen, toen gij nog een kind
waart, toen gij nog niet afwist van uw ontvan-
genis en geboorte in zonde en ongerechtigheid;
toen gij Hem die nog niet belijdt en er Hem
nog geen vergeving voor vragen kondet — hoe
Hij toen reeds, rekenend op het schuldbesef, dat
nu in u ontwaken ging en op de vrees, die er